

Обікрали дітей стр. **2**

Student року НАКККіМ стр. **3**

Уся правда про «Міс і містер НАКККіМ - 2010» стр. **6**

Сексуальність та трансцендентність у PinchukArtCenter стр. **7**

Символи, знаки, персонажі... стр. **8**

Уся душа в одній листівці стр. **10**

Привіт, майбутній студенте!

Ми дуже раді, що ти завітав до нашого вузу і тримаєш в руках нашу студентську газету!

У цьому номері ми намагалися зібрати для тебе родзинки нашої Академії, щоб це допомогло зробити тобі важливий життєвий вибір. Адже студентські роки – а їх аж цілих 6 – це прекрасний час. І я, будучи на 4 курсі, щиро

зazдрю тобі - у тебе попереду стільки всього цікавого, веселого, спонтанного. Головне не марнувати їх на дрібниці і бути активним!

Бажаємо тобі зробити правильний вибір, легко скласти вступні іспити і насолоджуватись щасливим студентством.

Раді будемо бачити тебе у

наших студентських лавах. А у нас тут справді весело! Ти ще не відчув цієї надзвичайної енергії Лаври і приємну атмосферу? Чекаємо на тебе, творчого, культурного і активного!

Щастя!

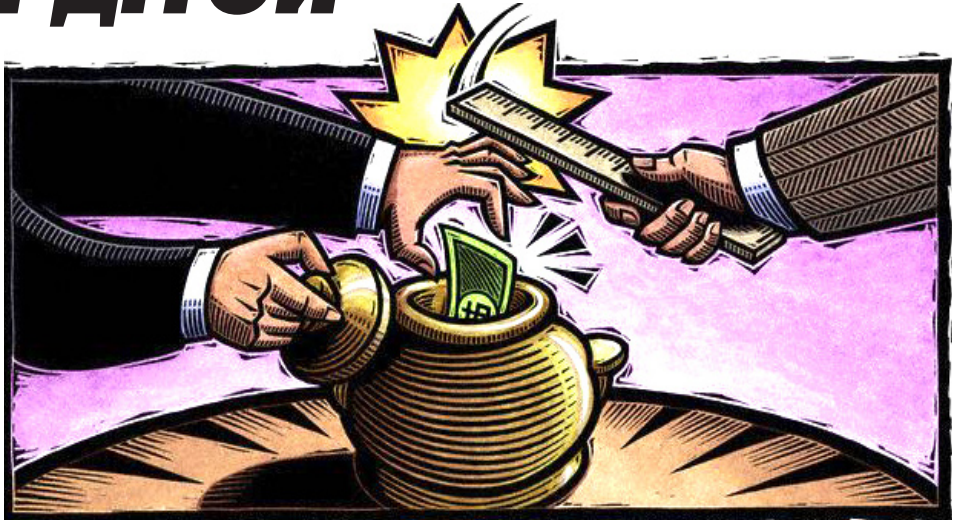
Головний редактор та голова студентської ради Академії
Катерина Малишева

► Підло!

Обікрали дітей

Катя Малишева

Останніми роками суспільство стає надзвичайно жорстоким. Гуманне гасло «Один за всіх і всі за одного!» переходить у закон джунглів «Кожен сам за себе!». Люди перестають помічати горе та страждання інших. За таких умов, поняття «милосердя», «повага», «співчуття» скоро стануть архаїзмами і відійдуть у вічне царство словників. До щему у серці прикро усвідомлювати, що це суспільно болюче явище торкнулося і наших студентів. Тиждень тому у буфеті зникла скринька з грошиками, що збирались колективом Академії на допомогу дитячому будинку. Дітей, яких обікрала доля, тепер окрадено двічі.

Важко уявити, якими думками керувалася людина (та чи можна цю особу так назвати взагалі?), котра це зро-

била. Що було у неї на серці? Адже ці гроші не зроблять щасливим, а маленьким діткам могли так допомогти!

► Щоденник

Поліетиленовий ранок

Уляна Майстрова

Ніщо не віщувало біду, ранок був сонячний і теплий. Я на третій швидкості наближалася до метро «Святошино». Вітер безжалюдно руйнував на моїй голові щось схоже на зачіску.

Придбала жетончик і вбігла у вестибюль, аж тут зауважила дивне скупчення людей поблизу лавочки по центру. Це були дві пані за сорок й чотири міліціонера, які стурбовано озиралися навкруги.

Ще мить, і стурбовано почала озиратися я. На лавці – синій поліетиленовий мішок у стрічках типу «Секретні матеріали». Такий аксесуар з'являється доволі часто і, як правило, супроводжує трагічні події. Розумію, що цей хтось, у мішку, скоріше за все, теж придбав жетончик, але вже ніколи не сяде на потяг.

З мішка стирчало щойно вибілене пергідролем кучеряве пасмо. Отже, жінка, подумала я і зайшла у вагон. «Обережно, двері зачиняються, наступна станція «Нивки», - почула я в той час, як хтось у мішку, міліціонери і дві пані за сорок стрімко пронеслися повз мене і зникли у темряві тунелю.

► Про це говорять

ПСПО

Кому і за що платити 45 гривень?

Голова ПСПО НАКККіМ
Ірина Солодкова

Академічні стіни охопило всезагальне обурення. Скрізь тільки й чується: «Що за членські внески? Я просто хочу замовити проїзний». Пояснюємо.

Для того, щоб замовляти проїзні квитки, пільгові путівки, отримувати флаєра, ти маєш стати членом студентської профспілки, ПСПО. Оформити членство можна, зробивши внесок у розмірі 45 гривень одноразово на рік. Тому, хто бажає замовляти проїзні на наступний рік, має обов'язково зареєструватися.

► Vivat студенти

Student року НАКККіМ

Нота Ля

Чи помітили ви зміни в нашому студентському середовищі протягом останніх кількох місяців? Життя завирувало! Постійно відбуваються акції на кшталт «Академія без цигарок», «Подаруй дитині іграшку»... Ми навіть маємо тепер нових Містера та Міс НАКККіМ!

А 28 травня в нічному клубі Disco radiohall відбулося урочисте нагородження найактивніших студентів НАКККіМ. Серед номінантів лунали імена тих, хто під час цього навчального року зміг проявити себе: чи то успіхами у навчанні, чи то активною участю у житті Академії.

Наприклад, Ілля Ляшун – студент-дизайнер, окрім низки творчих проєктів, встигає організовувати різні благодійні акції в Академії та розробляти дизайн нового журналу.

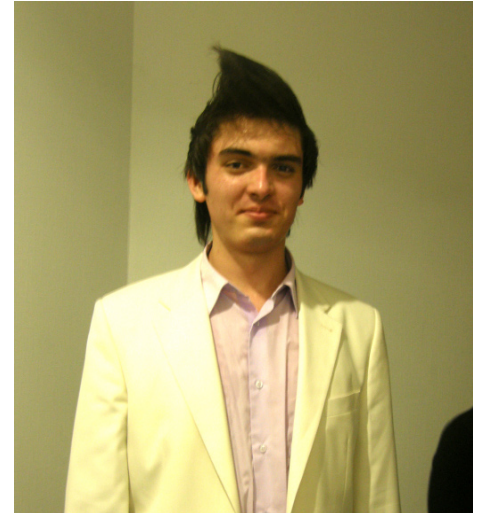
І таких студентів аж 70! Вони не жаліють вільного часу на організацію культурних заходів, при цьому не забуваючи про удосконалення знань.

Було приємно спостерігати, що пліч-о-пліч стоять студенти всіх спеціальностей та інститутів Академії і отримують нагороди за спільну працю.

Звання «Студент року» гіден отримати кожен, хто докладає максимум зусиль для розвитку Академії. Зараз же хочеться подякувати тим, хто постійно зацікавлений у розвитку творчого життя Академії, адже саме завдяки цим людям наші студентські роки стають незабутніми. Хочеться побажати успіху і нових проєктів всім активістам, щоб наступного року на нагородженні студентів почути ще більше імен, котрими нам з вами варто пишатися!

Ірина Миколайчук - організовує різні культурно-розважальні заходи та є головою студентської ради Інституту мистецтв.

Дмитро Орехов – студент-винахідник, навчаючись на спеціальності «МІТІС», дивує всіх власними ноу-хау, є неперевершеним ведучим студентських вечірок та розробником сайтів студради.

Влад Лушан - активно бореться за існування футбольної команди та розвиток спорту в НАКККіМ.

► Це вражає

3 надією у майбутнє!

Катя Малишева

УНАКККіМ з'явилися нові друзі. Не чув? Ось уже більше місяця минуло, як Академія взяла опіку над дитячим будиночком «Надія» у містечку Мокрець Броварського району.

Перше наше знайомство відбулося напередодні Великодніх свят. Тоді четверо студентів Академії завітали до будиночка і стали на певний час членами цієї дружньої родини. У просторій кімнаті вже зібрались і чекали маленькі мешканці. Їхні оченятка випромінювали ці-

кавість і радість, а ще ледь помітний сум.

Це було дивне відчуття, яке виникло одразу - прихильність до цих малят. Ось тут ми і зрозуміли, що потоваришуємо. І дійсно, вже за півгодини ми з усіма познайомились і згуртувались біля столиків малювати великодні малюночки.

Незабаром з'явилися справжні шедеври, що вражали своєю чистотою та різнобарв'ям. Деякі з них ви можете побачити на виставці у 7-му корпусі біля аудиторії 1.6. Діти охоче подарували нам ці свої малюнки, а ми їм віддячили іграшками та іншими речами, котрі вдалося зібрати нашим студентам.

Потім маленькі господарі влаштували невеличку екскурсію своїми затишними, чистими кімнатками. Пробувши тут лише кілька годин, ми настільки звикли до малят, що навіть не хотілося прощатися.

Повертаючись додому, ми майже не розмовляли. Кожен був переповнений емоціями. Нас вразило все: і діти, і їхні сумні історії, і доброта та чуйність працівників, і сама атмосфера, а найбільше - гасло «3 надією у майбутнє!». Стільки сили і оптимізму в одній маленькій фразі.

Тепер з нетерпінням чекаємо на нові зустрічі зі своїми маленькими друзями.

► Нецікаво?

Кому весілля, а курці смерть, або Про невдах, крадіжку часу та телефонів та «довіряй, але перевіряй»

Каріна Пустовалова

Можливо, інформація, яка викладена нижче, вже давно вам знайома і стосується популярної рубрики з Інтернету «Капітан Очевидність». Якщо такі думки вас встигли відвідати, то вам на іншу сторінку. Далі йтиметься про невдах, крадіжку часу та телефонів та старе правило «довіряй, але перевіряй».

Останнім часом «іменини», тобто накритий стіл зі смачними стравами та батьками у сусідній кімнаті, відійшли на другий план. Сьогодні ж надається перевага «Паті у неї на хаті». З одного боку, таке святкування «не естетичне», але як у фільмі: «дешево, надійно і практично». Адже у найманій квартирі прибирати не потрібно, свідків, у будь-якому випадку, шукай вітра в полі.

Кожен з вас либонь хоч раз, але побував на такому дні народження. Ніде правди діти: на таких заходах у шахи не грають, там царюють танці напідпитку і ... сама випивка. На додаток - сміш-

ні фотографії після свята.

Іноколи все закінчується не надто оптимістично. Так сталося і з моєю одногрупницею Алісою. Вона пішла на день народження до подружки, з якою товаришувала протягом семи років, і навіть не могла здогадатися, що на неї чекає. Вона і гадки не мала, що гостях у подружки Іри має весь час тримати біля себе телефон та гроші. Погодьтеся, коли приходиш до близьких, навряд чи маєш не турбуватися про свої речі. У реальному житті, схоже, тепер все виглядає інакше – за винятком гостин у бабусі з дідусем.

Подружці Ірині виповнювалося 18 років. Цей вік має багато переваг: дозволяється купувати спиртне, цигарки, ходити на «дорослі» фільми та багато іншого (чомусь, правда, забувають, що також настає і повна кримінальна відповідальність). Іра з нагоди досягнення цього віку скористалася усім вищезгаданим, тому сумніватися все було, «як треба»: наймана квартира, алкоголь, одна наївна дівчина та багато невідомих

осіб. Це ж день народження, ще й вісімнадцять, на святі має бути не менше 15 осіб і не важливо, що вони мало знайомі між собою і сумнівні.

Коли на вечірці вже стало гаряче і розпочиналися «танці до упаду», Аліса помітила, що телефон, який вона поклала на тумбочці, давно не дзвонить. Після цього почався дурдом: пошуки телефону. Алісі теж майже 18, а вона досі вірить в казки. Тому вона сподівалася, що телефон все-таки в сумці, або десь впав чи кудись закотився. Та скоро стало зрозуміло, що його вкрали і вимкнули. Причому, це зробив хтось із присутніх, адже з шести вечора ніхто з хати не виходив. Підозра впала на кількох осіб, але в їхніх речах «мобілку» так і не знайшли. Зрештою, ці люди з вечірки пішли, сказавши, що вже пізно.

На ранок Аліса повідомила маму про крадіжку телефона і тільки тут почалося найцікавіше. Мати звернулася до правоохоронців, і ті визначили не тільки місцезнаходження Алісиної «нокія»,

але й номер SIM-карти, яку вставили в телефон. Виявилося, що «мобілку» встигли продати, але вдалося знайти нового власника, і він був змушений повернути телефон.

Що ж, буває і таке: крадені телефони повертають. Бо коли правоохоронні органи хочуть, то можуть все. На жаль, найчастіше міліція вмикає «режим сніжинки» й ігнорує подібні заяви, мовляв: «Багато справ: вбивства, діти знову якісь пропали, ми не можемо їх знайти, а то ми будемо шукати ваш телефон». І посміхаються, наче «мобілка» коштує якісь жалюгідні 100 гривень.

Про подальші стосунки між Алісою та Ірою розповідати не буду – ви і самі все знаєте: сльози, розчарування, крики і т.д. Не треба бути наївними, навіть якщо це стосується найближчих друзів. Всі ми дуже розумні і самостійні... Тільки коли з нами трапляється щось подібне, ми кажемо: «я-невдаха». Але найчастіше так і не розуміємо, навіщо Господь дав людині голову.

► В натурі!

«Студенти» з Верховної ради

Антоніна Зоряна

Під час практики у експедиції Верховної Ради України (вона займається реєстрацією і подальшим розподілом службової кореспонденції) мені довелося побувати в багатьох кабінетах цілого комплексу парламентських будівель. Але здивували навіть не масштаби: у коридорах побачила черги співробітників, які складали "іспит", - проходили атестацію!

Дорослі "дядьки" і "тітки" – і хвилювання, здивовані очі, до болю знайомі фрази типу: "Чи пощастить?". На кожного, хто виходив з кабінету, накидався натовп чекаючих своєї черги, а може і долі, з питаннями: "Ну як?", "Важко?", "Про що запитували?" і так далі. Не обходилося й без нервів чи емоцій.

Але це ще не все. Як ви гадаєте, куди після всього прямували ці "дядьки" і "тітки"? Звичайно ж в кафешку або

буфет за булочками і пиріжками. Хтось жував на місці, хтось відносив із собою, але у величезних кількостях – мабуть, для колег. Дуже схоже на наш буфет, чи не так?

Не знаю, чи багатьом пощастило під час тієї атестації (як кажуть студенти, "шара прокатила"). Але можу сказати точно, за хвилюванням, завзяттям і блиском в очах стали непомітними і вік, і солідність цих людей, які, здавалося, вже забули, як були студентами.

Від редакції. Те, про що написала Антоніна, дуже важливо. Виявляється, від іспитів люди ... молодшають: доведено під час експерименту у Верховній Раді. Отже, не потрібно боятися екзаменів – насправді вони подовжують вік. Тільки все ж таки краще здавати вже з першого разу: надмірне спілкування з викладачами може призвести до того, що вас значно відкине в часі – можливо, навіть у дитячий садок.

На вільну тему...

Зараз ми розумні, освічені студенти і здаємо сесію на «відмінно». Хм...А пам'ятаєте, якими ми були в школі?! Які «перли» часом доводилось вчитувати нашим вчителям. Ось кілька уривків шкільної творчості...

- ☺Девочка молча ела суп не раскрывая рта.
- ☺Ниловна была скромная женщина, и по ночам ее посещали жандармы.
- ☺Гуси готовились к улету.
- ☺Из-за за непроглядной чащи на Мцыри смотрели огромные желтые глаза, и вдруг внезапно они набросились на него и стали жадно рвать его тело.
- ☺Сколько бед выпало в твою сторону, Москва!
- ☺На пригорке стояла девушка с головой в белом платочке.
- ☺Люди посадили в сквере деревья и лавочки.
- ☺Ёж, жаба и ласточки помогают садовнику поедать насекомых.
- ☺Добрыня Никитич сидел на коне и мирно щипал траву.
- ☺У Александра Македонского было войско, возглавляемое слоном.
- ☺На нем были штаны с отцовского плеча, вернувшиеся с фронта.
- ☺Их память всегда будет жить в нас.
- ☺Наши люди ищут счастья как нищие в помойке.
- ☺Шопен был единственный ребенок в многодетной семье.
- ☺Вдали показалась стая уток и зайцев.
- ☺У него зеленые глаза с бакенбардами песочного цвета.
- ☺Анна Каренина вылиwała свои чувства на железный вокзал.

► Не так давно

Відсвяткуємо випуск on-line?

Позитивчик

Як би ми не намагались передавати і берегти традиції, вони все одно зникають або різко змінюється наше ставлення до них.

Ось узяти, хоча б, випускний вечір. Мої батьки досі пам'ятають цю подію. Досі згадують про зустріч світанку, про

те, як опісля усім класом їздили відпочивати...

Мій випуск відбувся чотири роки тому, а таке враження, ніби вчора: концерт, вручення атестату, гучне святкування, світанок і ще днів три як мінімум святкування усім класом.

А ось цього року випускний святкувала моя молодша сестра. Після кон-

церту «відзначили», а наступного дня навіть не з'явилося бажання зустрітись усім разом. А навіщо? Що, не можна «В контакті» поспілкуватись? Так би мовити, дружба on-line.

Цікаво, коли в Україну прийде дистанційне навчання, випуск теж святкуватимуть on-line?

► Не чекав?

Уся правда про «Міс і містер НАКККіМ - 2010»

Позитивчик

Останнім часом в Академії ні про що так багато не пліткували, як про конкурс «МІС І МІСТЕР НАКККіМ - 2010», що відбувся 29 квітня у нічному клубі Prime.

А почалося все із кастингу. Його, на жаль, пройшли не всі, і засмучені та ображені почали вигадувати різноманітні історії. Потім зчинився скандал навколо голосування на сайті «В контакті». Знову ж через те, що комусь дуже не вистачало визнання і голосів, а декому просто було сумно і ніде прихилити свої «5 копійок». Довелося закрити тему.

Згодом стало трохи сумно без цього ажиотажу, і організатори вирішили пустити чутку, буцімто журі

підкуплено і пріоритети визначено заздалегідь. Повелися всі! У НАКККіМ вибухнула нова хвиля емоцій!

Напередодні самого конкурсу розпочався гарячий період для організаторів: втрачається зв'язок з деякими спонсорами, не встигають у виготовленні стрічок, відмовляється брати участь один з конкурсантив...

Та конкурс пройшов на-ура! Дійсно, подія, на яку, затамувавши подих,

Тетяна Надід і В'ячеслав Татарин

чекала уся Академія, виправдала сподівання. До речі, зауважте, вперше в НАКККіМ змагалися і «містери», і «місکی».

Надзвичайним талантом вразили присутніх Ксенія Шенгера, Яна Дуденкова, Марина Рудь, Маша Малюшкова, Олександр Коян, Владислав Лушчан, Вадим Яцун, Роман Іовенко. А переможцями конкурсу стали Тетяна

Надід та В'ячеслав Татарин. Вітаємо!

Оригінальний сценарій, яскраві і талановиті конкурсанти, веселі ведучі, виступи наших зірок - Лізи Вассабі та Мартіні, а також запрошених гостей – реперського гурту SunVoice... Не дивно, що публіка з апетитом проковтнула ситну порцію креативу і поласувала на десерт масою позитивних емоцій.

Сексуальність та трансцендентність у PinchukArtCenter

Каріна Пустовалова

Виставка робіт образотворчого мистецтва – це завжди загадково, завжди секрет, завжди щось нове. У виставці «Сексуальність і трансцендентність», яка аж майже півроку, з 24 квітня по 19 вересня, триватиме у міжнародному центрі сучасного мистецтва Пінчук-арт-центр, загадка починається зі слова «трансцендентність».

Навіть якщо майбутній глядач дуже лінивий, то все одно кожний другий чи то з цікавості, чи то з пихатості полізе до Інтернету, аби подивитися, що це таке – «трансцендентність». І дізнається, що модне нині слово означає філософський термін, який характеризує недоступне досвідченому пізнанню, не обґрунтоване на досвіді знання. Та чи зрозуміє, що це таке насправді?

Термін трансцендентальності в філософії Канта використовується для визначення таких доволі абстрактних, з точки зору пересічного громадянина, понять, як Бог, душа та інше. Що ж побачить глядач, переступивши поріг виставкового центру? Буденну банальність, перетворену на небачані архітектурні форми або все-таки глядач відкриє для себе щось нове, натхненне, прекрасне?

З назви виставки зрозуміло, що експонати пов'язані з жіночим та чоловічим началом, якимись, можливо, прихованими бажаннями. Кожний з 12 митців хотів створити щось нове. Так, наприклад, роботи Аніша Капура містять думку про злиття чоловіка і жінки воедино, тобто не чорне і біле, а змішане – сіре.

Джеффу Кунсу, який перетворював буденні предмети

на сексуальні, належить особлива роль в експозиції. Мистецтво – це все-таки потяг до прекрасного, і одні художники досягають цього шляхом відтворення чогось чистого, гарного, а інші, такі як Борис Михайлов, схоже працюють на контрастах. Хоча, можливо, глядач Михайлова і досягне натхнення, побачивши прекрасного крізь призму жакливого.

На своїх фотографіях цей автор показує статеве життя бомжів. Після перегляду фото з жакливими оголеними тілами та проявами венеричних хвороб, воістину повіриш, що власне життя прекрасне.

Проходячи залами, відчуваєш спочатку відразу, жак, нудоту, ненависть, бажання піти, але на самкінець залишається цікавість: що буде далі. І відчуття незавершеності. Схоже, для більшості відвідувачів ця виставка стала звичайною розвагою, а справжня суть мистецтва так і залишилася у межах трансцендентності. Мистецтво повинно слугувати каталізатором суспільства, життя. Воно не має права опускатися до проблем, які «лежать» на поверхні, тому що людина і сама може взяти це. Воно не має права на тавтологію, митці повинні знаходити щось нове, звертати увагу на важливе, але не розкрите.

Чи мала ця виставка успіх, дізнаємося пізніше. Якщо за кілька років хоч хтось про неї згадає – це вже буде нагородою для організаторів. А мені чомусь здається, що згадають лише картини з цієї експозиції, розвішані на внутрішніх стінах Бесарабського ринку. Та й не самі картини згадають, а лише факт того, що вони з'явилися у такому незвичному місці.

Ольга Калита

У художньому житті сучасного мистецтва найбільш динамічну і самостверджуючу позицію займає PinchukArtCenter. Знаковою і стильовою у контексті виставкової діяльності центру стала теперішня виставка – «Сексуальність і трансцендентність».

За словами куратора виставки Екхарда Шнайдера, «сексуальність поєднує ідею світу суб'єктивного емоційного досвіду, світу миттєвості, передчуття, бажання і здійснення... крайнощів деструкції та насильства. Сексуальність асоціюється з образом реальності, теплоти та інтимності...».

Що ж до трансцендентності, то її головний фактор визначається куратором як те, що «уможливило існування світу поза межами реальності. Концепти духовності та трансформації домінують над останньою, хитромудра ж свідомість далека від будь-якої суто суб'єктно-об'єктної залежності». Трансцендентність стає недоступним поняттям для досвіду. Загалом ці два принципи (сексуальності, як енергії породження, та трансцендентності, як незбагненого змісту цього породження) і стали концепцією виставки.

Її суть полягає у тому, щоб відштовхнутися від реальності і вийти за її межі. І лише там ми зможемо збагнути справжній підтекст суспільних норм. Перформенс з хлопцем і дівчиною, що застигають у сексуальних позах, або ж знущання над плоттю, відтворене у відео і на фото, є опосередкованим мистецтвом для розуміння, хоча й повністю позбавленим брехні і фальшивого пафосу, та все ж гнітючим своєю мистецькою карликовістю.

Образи-інсталяції, медіа-об'єкти та перформенси являють собою складову систему вираження концепції у матеріальних формах реального простору. Форма стає основним художнім виразником. Блиск,

гладкість матеріалів, яскравість кольорів, випуклість та вигнутість форм породжує зміст сексуальності. У свою чергу трансцендентність зафіксована фотографічним досвідом.

Найбільш виокремлюється Ілля Чічкан, формуючи досвід сексуальності крізь призму трансцендентності минулих зразків у контексті майбутнього. Його фото, як простір концепції цих понять у минулому, стають зразками абстрагування від теперішнього стереотипу сексуальності. Саме тому цей виставковий зал справляє на відвідувачів враження щирого захоплення та здивування.

Між глядачем і художником утворилася велика прірва незбагнених понять, проте парадокс в тому, що ці поняття породжені самим суспільством. Чому ж вони не зрозумілі йому? Боючись показатися недосвідченими, люди на виставці здебільшого мовчать, проте їхні виразні обличчя часто виказують здивування, а інколи й відразу.

Інший бік парадоксу полягає в тому, що, з глобальним розвитком комунікацій, сучасне мистецтво залишається незрозумілим. Люди, блукаючи виставкою і ретельно розглядаючи роботи, залишаються в чужому для себе арт-просторі.

Основою виставки є роботи Джефа Кунца. В основному, це скульптури, такі як, наприклад, тріснуте яйце чи великий діамант. Це звичайні об'єкти і форми, узяті з нашого повсякденного життя, проте головна увага приділяється позареаліям, тобто тим явищам, які вони викликають. Ці скульптури породжені нашим суспільством як феномени наших бажань.

Загалом кожному з вас особисто вирішувати, яке мистецтво вам потрібне: де є емоція чи краса, естетика чи парадокси, відвертість, а можливо прихованість справжніх істин, реалій, що нашттовхують на роздуми – це завжди складніше усвідомити.

► Свіжий подих

Символи, знаки, персонажі...

Новий театр Академії

Олена Линюк

У цьому році в стінах нашої Академії додалося нових барв – активно заявив про себе експериментальний театр мод української обрядовості «Сонцевіра». Сам театр створено у 2006 році, але лише нещодавно він поповнив творчі сили НАКККі-Мівського середовища.

Театр працює у стилі фентезі-феєрія. Кожна вистава є незвичайною, адже поєднуючи в собі традицію та моду, популяризує давні обряди українців, символи, знаки та персонажі слов'янської язичницької міфології, одягаючи їх у стилізовані костюми, створені за допомогою власної фантазії на основі традиційного народного одягу українців.

Одягу тут приділяється особлива увага. Саме фольклор став розповсюдженим мотивом, який надихає дизайнерів у роботі над створенням сучасних колекцій. При цьому домінуючим аспектом декорування є вишивка та аплікації.

Поруч з яскравими костюмами використовуються засоби театральної виразності (світло, звук, шуми) з елементами дефіле, акробатики, хореографії, декламації, співу.

В основу постановок лягла анімістична віра наших предків, культ одухотвореної природи - основу первісного релігійного світогляду. Для давньої людини все довкола було живим, як і вона сама, і ставало об'єктом, якщо не поклоніння, то вшанування - небесні світила, земля, природні стихії. Сама ж людина залишалася центральною фігурою цього макросвіту.

Так, завдяки описам, уяв-

ленням наших пращурів та сучасному погляду дизайнерів, в одній з колекцій на сцені постають головні боги язичницького пантеону - Велес, Перун, Дажьбог, Хорс, Стрибог, Симаргл, Волос, Мокош, Ярило.

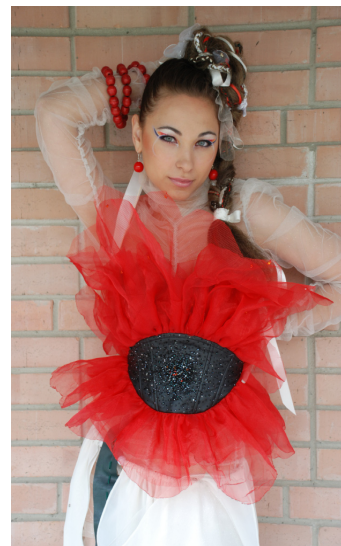
Колекція «День Велеса» представляє дизайнерські розробки образів найпопулярніших свійських тварин українців: бика (символ сили, мужності), корови (джерело добробуту і багатства), курки (символ родючості), півня (чарівна птиця бога сонця), коня (символ відданості). У цій виставі відтворено ста-

родавній обряд закликання весни та першого випасу худоби. Кожен предмет побуту та персонаж мають своє значення, символіку.

Так, сопілка - знаменує радість, гру, танці, початок «вулиці»; скликає молодь на спільні розваги. Вулиця – це своєрідний клуб молоді. Два глечики, перев'язані ланцюгом і замкнені на замок, охороняють від нечистої сили. Віночки з живих квітів одягають на роги худобі як оберег від хижаків та хвороб. Дерев'яне колесо обкручують сіном, підпалюють і котять перед худобою. І все це

– під знаком Велеса, бога достатку.

Ще одним важливим символом у виставі виступає традиційний український вінок. Він складається з 12 квіток (деревій, барвінок, безсмертник, ромашка, вишневий цвіт, калиновий цвіт, ружа, мальва, півонія, любисток, волошки, мак), кожна з яких має певний

символічний зміст. Окрім квітів, неодмінною прикрасою віночка є кольорові стрічки, що зав'язуються за кольорами, котрі теж мають відповідну символіку.

Якщо ти цікавишся народною творчістю та колоритом, маєш бажання ближче познайомитися із символікою української культури і на власні очі оцінити втілення народних мотивів у сучасному одязі, не пропусти наступного виступу «Сонцевіра».

На Дні відкритих дверей театр «Сонцевіра» представить для вас колекцію «Гайівка» - фрагмент головного проекту «Український рік».

► Субкультура

Регі і раста. Всі крапки над «І»

Публікація матеріалу «Рага джем. Танець на десерт» викликала значну зацікавленість наших читачів. Багато хто з них просить ширше розповісти про витоки цього музичного напрямку. Отже, продовжуємо тему.

Каріна Пустовалова
Спеціально для «Гаудеамусу»

«...Краща пісня реггі - та, в якій закладено хороший сенс...Раста - це християнство, це життя, починаючи з витоків людства...»

Боб Марлі

Зі словом «растаман» в уяві одразу ж виникає образ такого собі «Боба Марлі»: чорношкірого юнака з дредами, у навушниках якого грає реггі, а в руці він тримає косяк. Але мало хто знає, що растаманство є окремою культурою, має релігійну основу. Ще менше людей здогадується про те, що первинно растаманство (растафаріанство) та стиль музики, реггі, не мали нічого спільного, окрім місця походження – Ямаїку.

Растамани, Джа, растафаріанство, реггі, ска- усі ці поняття пов'язані між собою, але водночас усі вони мають різні витоки. Тож, спробуємо розібратися.

Коротенько про історію виникнення расти

Спершу в 1930 році виникло растафаріанство (скорочено - раста) – релігійно - політичний рух. Це була субкультура, яка вмішувала в себе систему поглядів, тип поведінки та пізніше музичний рух. Отже, почалося все з антрополога і культуролога Маркуса Гарві - ямаїця, котрий після вивчення історії походження чорної раси вирішив створити «Всесвітню організацію негрівського розвитку». Метою цієї організації було зрівняння

чорного населення у правах з білим та його розвиток. Гарві стверджував, що ангели були неграми, а диявол-білим.

Також слід сказати і про Расу Тафарі (звідси і назва цієї субкультури), який коронувався імператором Ефіопії під іменем Хайле Селассіє. Растамани оголосили імператора месією, живим богом, який народився, щоб врятувати «землю обітовану», тобто Африку. Сам же Раса Тафарі ставився до культу своєї особи без ентузіазму.

Але це ще не все. Світобачення растафаріанців являє собою сукупність африканських легенд, растаманським богом вважається Джа. Прибічники цієї субкультури мають ряд заборон, написаних їхнім Богом : не можна їсти рибу без луски, свинину, сіль, оцет, також растаманам не дозволяється стригтися, голитися, робити татуювання та тілі. Натомість растамани мають такі привілеї: носити дреди (вони символізують гриву льва), курити марихуану - виключно задля духовного очищення. Основною заповіддю слід вважати любов та повагу до «роду людського».

Африканські співанки

На початку 1920 р. популярним жанром на теренах Ямаїки був менто. Саме цей стиль використовували для виконання релігійних гімнів, робочих пісень. В еволюції ямаїкської музики наступним кроком став новий стиль ска - суміш ритм-н-блюзу та карибських ритмів.

Повертаючись до реггі, маю сказати, що цей стиль музики зародився у 1960

році - на 30 років пізніше растафаріанства. Виникло реггі внаслідок поєднання стилів ска та національних ямаїкських співів. Первинно музика реггі являється однією з форм вираження національного духу жителів Ямаїки.

Та найвищу сходинку в музичній культурі Ямаїки по праву посідає «чорне сонце реггі» - Боб Марлі. Саме після появи на музичній арені Марлі, зірки реггі та прибічника растафаріанства, стиль реггі почав вбирати в себе растаманські мотиви: оспівування незалежності Ямаїки, любові до ближнього, прославляння чорної раси. Завдяки цій чорношкірій зірці, реггі оселився на всіх континентах та залишив слід у серцях меломанів. І саме марлівське реггі сприяло поширенню растаманського способу життя.

Боб Марлі - творець растаманського реггі?

Так що ж виходить? Зародження расти не пов'язане із музичним стилем реггі?

Твердження про те, що реггі є музичним напрямом расти від початку існування цієї доктрини, є помилковим. На роки заснування растафаріанства припадає розвиток такого стилю як менто, але ж ніяк не реггі, котрого і в помині не було. Виходить, що злиття реггі та расти відбулося за сприяння растаманця Боба Марлі. Релігійні мотиви растафаріанства в музиці реггі були спричинені вибором Боба Марлі способу духовного життя, який підтримали сотні тисяч слухачів його музики.

► Не прогавав?

«Театральна весна» в НАКККіМ

Катерина Післарій, Ірина Миколайчук

Однією з останніх подій, якою пишаються в Інституті мистецтв, було проведення кафедрою режисури циклу творчих зустрічей «ТЕАТРАЛЬНА ВЕСНА-2010», приурочених 170-річчю від дня народження корифея українського театру Марка Кропивницького.

Щотижня студенти та викладачі Академії мали нагоду ознайомитися з діяльністю видатних та починаючих україн-

ських режисерів. У рамках циклу відбулась низка мистецьких заходів: демонстрація фільму про життя та творчість М.Кропивницького «Гра долі», книжкова виставка «М. Кропивницький – український драматург, актор, режисер, антрепренер, композитор...», творча зустріч з Заслуженим артистом України, актором Національного академічного театру ім.Івана Франка, Анатолієм Гнатюком, вистава «Театр... Гоголь...» театру-студії «КОЛО» та літературні читання, присвячені театральному мистецтву.

► Хобі

Уся душа в одній листівці

Без чого не обходиться жодне свято? Правильно, без листівки. Ми даруємо їх зі смислом чи просто так. Для нас це стало традицією. А для когось це справа душі, хобі. Ексклюзивні листівки, які нікого не залишають байдужими, власноруч виготовляє студентка - дизайнер інтер'єру нашої Академії Тетяна Хаустова, з якою ми з радістю поговорили.

Ната Ля

- Коли ти почала виготовляти листівки?

- Розробкою їхнього дизайну займаюся близько 5 років. Взагалі, це захоплення у мене ще зі школи.

- Багато робіт уже зробила?

- Ой, не злічити! Їх уже понад 150 екземплярів. Кожна має свою індивідуальність.

Спочатку це було просто хобі. Виробляла листівки, дарувала їх друзям. А потім друзі почали замовляти, потім їхні друзі. І понеслося.

З часом я почала виготовляти усілякі речі ручної роботи: фотоальбоми, розписи тощо, щоб людина мала змогу придбати не лише ексклюзивну листівку, а й подарунок. Зайнялася рекламою своїх виробів.

- А як все починалося?

- Одного разу мій друг попросив виготовити якусь оригінальну листівку для його дівчини, запропонував плату за це. Я намалювала ескізи, йому сподобалося. Саме тоді я зрозуміла, що можна допомогти людям дарувати оригінальні подарунки.

- Оригінальні?

- Це ті, в які в якій вкладено всю душу. Бо саме в таких листівках відчувається тепло. Кожна з них особлива.

- Тобі хтось допомагав?

- Так, мої батьки. Були спочатку і спонсорами, і критиками. Я і зараз часто раджуся з ними.

- Скільки коштує одна твоя листівка?

- Усе залежить від певних особливостей моїх робіт. Якщо це весільні запрошення, а їх замовляють не менше

20, то одна листівка - 10-15 гривень. Вітальна листівка - гривень 30. У цю суму входить дизайн, виготовлення і друк написів.

- Як, на твою думку, приходить успіх?

- Необхідно мріяти та прагнути самореалізуватися. Я творю і бачу на обличчях людей радість, що її викликають мої роботи. Це стимулює!

► Субкультура

Колір і смак глем-металу

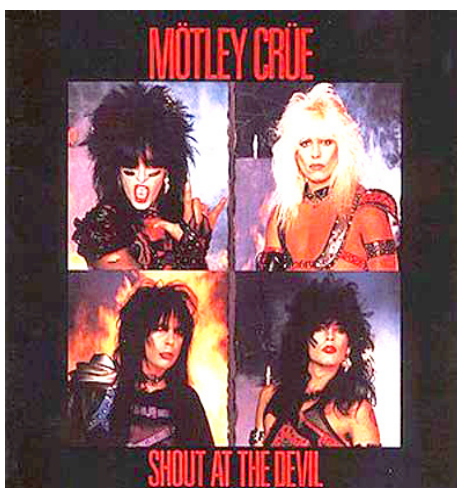
Роман Ярош

Якими б різними не були музичні стилі, всі вони, на мій погляд, переплітаються своїм корінням. Усі мелодії вийшли з якогось дивного архидревнього наспіву. Але сьогодні для кожного з нас музика відрізняється – навіть на колір і на смак. Мені найбільше смакує глем-метал.

Коли його куштуєш, мимоволі хочеться підтанцювати. Коли його готують – дивуєшся: «Що це за хлопці, схожі на дівчат?». Він має присмак 1980-х, особливо таких команд із Лос-Анджелесу, як Motley Crue, Twisted Sister, Poison, SLADE., W.A.S.P.

Ось декілька інгредієнтів його приготування.

Глем-метал – це спрощена версія хеві-металу. Він зародився під впливом нової британської хвилі хеві-металу (IRON MAIDEN, JUDAS PRIEST, SAXON, DEF LEPPARD) і британського глем-року 1970-х (SLADE, SWEET). Говорячи про цей стиль музики, застосовують такий термін, як hair-metal, що з'явився на MTV у зв'язку з любов'ю глем-музикантів до своїх «пишних доглянутих грив».

У музичному плані глем-метал – це хард-рок-н-рол, більш швидкий і тяжкий. Також глем-музиканти часто використовували пауер-балад (послухайте композицію гурту W.A.S.P. Keep Holding On).

Для глем-металу зовсім не притаманні теми зла, насилля, сатанізму, смерті.

Навпаки, оспівуються «вічні цінності» – любов, дівчата, автомобілі, мотоцикли, гроші, “крутизна”.

Глем-музиканти привертають увагу своєю зовнішністю: яскравий макіяж, пишне довге волосся, важкі аксесуари, шкіряні штани. Хлопці з Poison стали відомими, проявивши у своїх образах певні риси жіночності. Знаходилися навіть фанати, які закохувалися у своїх рок-кумирів, незважаючи на одностатевість. Чи є вони геями? Навряд чи. Скоріше, тут потрібно говорити про епатаж. Імідж глемерів просякнутий духом Лос-Анджелесу – справжнього міста гріха, насолоди і розваг.

Цікавий факт із історії. У 1984 році так звана Батьківська рада організувала в США першу масштабну атаку проти рок-команд, чії пісні носили насильницький і антирелігійний характер. Тоді на арену під стягом “Глем-метал” вийшов герой в образі Ді Снайдера, фронтмена з Twisted Sister. Він виступив на засіданні сенату США і відстояв право існування рок-команд, які потрапили до чорного списку. Цей приклад показує, наскільки сильний вплив в американському суспільстві представників цього стилю.

Глем-метал, хоч і схожий на певний казус, все ж таки зробив великий внесок в історію сучасної музики.

У кожній команді глемерів є своя фішка. «Секс, наркотики, рок-н-рол»

– через це пройшли багато музикантів. Хочеться виділити хлопців з Motley Crue. Це гасло повністю відповідає їхньому життю. Злети і падіння, наркотична залежність, проблеми із законом – все це не завадило їм стати найкращими. У 2011 планується вихід кінострічки «The Dirt», присвяченій Motley Crue. До речі, подивіться кліп Motley Crue “Saints Of Los Angeles”. Не пошкодуєте!

► Крик душі

Життя - театр...

Катя Малишева

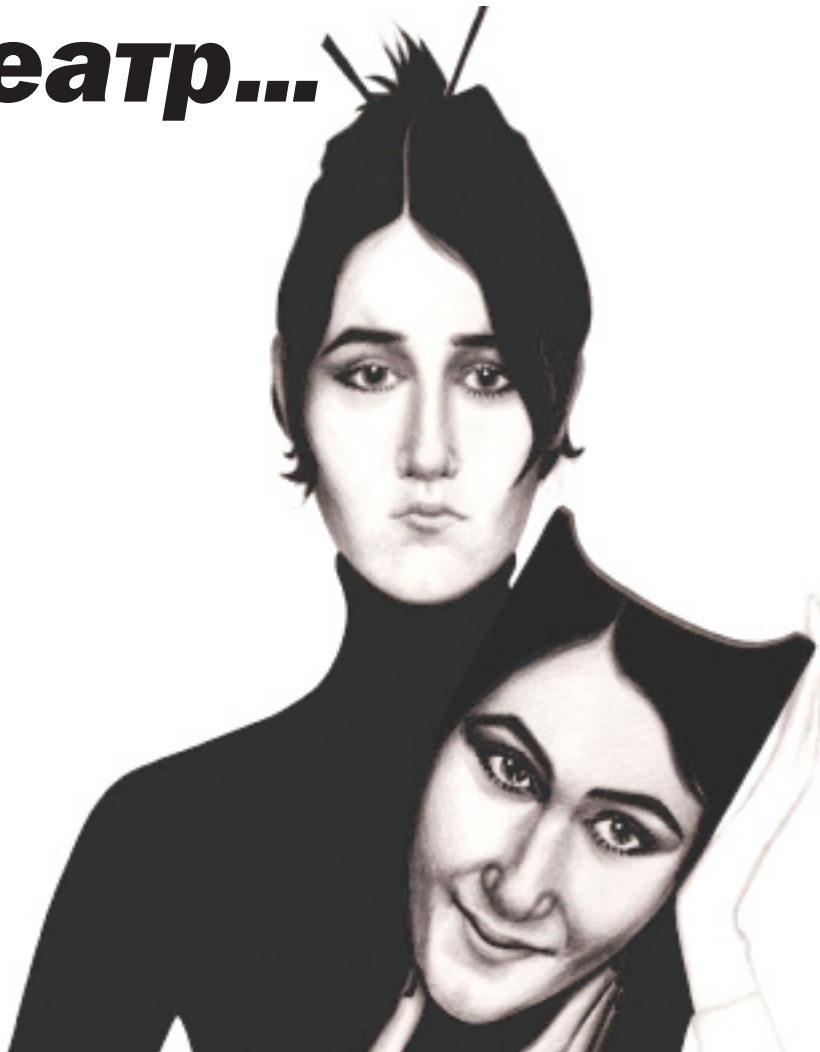
Якось за чашкою кави зі знайомою, яка вчиться на режисера, завели розмову про театр. Вона розповіла мені цікаву історію, як була закохана в одного актора. Ця любов була настільки сильною, що знайома не дозволяла собі пропустити жодного спектаклю за його участі, сідала чим поближче і просто танула, дивлячись на нього. Її, здавалось, остаточно підкорили його зовнішність, харизма, манери.

І ось, одного разу, набравши повні груди повітря і стиснувши кулаки, вона наважилась до нього підійти. Поспілкувавшись з ним з півгодини, знайома пішла додому геть розбита. Виявляється, вона була закохана не в самого актора, а лише в його героїв. У житті він виявився нецікавою і навіть примітивною людиною.

Задумайся, як часто такі випадки трапляються в твоєму житті. Щодня ти надягаєш певні маски: вірного друга, ввічливого пасажера, зразкового студента. Щодня тебе оточують тисячі людей, які носять свої. Байдуже, коли ці люди тобі незнайомі, а як бути з тими, хто поруч? Як розгледіти їхні маски? Як не втратити себе в їхній грі?

Зі мною траплялося кілька прикрих випадків, коли я не одразу могла розгледіти сутність людини, підпускала її занадто близько, довіряла, а потім була до болю вражена, коли переді мною знімали маску. Як навчитися бути обачним? Це, напевно, приходить лише з життєвим досвідом.

Боляче усвідомлювати, що навколо тебе просто розігрують спектакль і ти змушений підлаштуватися, грати

відведену тобі роль. Добре, коли це на користь, але ж бувають випадки, коли люди заграються.

У людських стосунках межа між щирістю і грою часто майже стерта. Ти боїшся довіряти оточуючим, розкритися перед ними. Часом ти не хочеш засмутити близьких і починаєш грати їхні улюблені ролі, втрачаючи себе справжнього. Так чиєсь его вбиває твою особистість.

Часом тобі хочеться побути в іншому образі, і ти починаєш грати, поступово гублячи власне «Я». А потім виявляється, що ти заплутався серед цих ролей...

Тож, перш ніж одягати якусь маску, задумайся, чи твоя це роль і чи варто взагалі її грати, адже за нею не видно, який ти насправді. А, можливо, хтось цінував би тебе за твою щирість. І намагайся не спонукати своїх близьких грати перед тобою, сприймай їх такими, які вони є. Навіщо оточувати себе фальшем?

«Життя – театр, а люди в ньому актори» - цей не новий вислів мільйони разів підтвердив свою істинність. Просто будь хорошим режисером, щоб твій спектакль не закінчився трагічно.

**Студентський вісник
Національної академії
керівних кадрів культури
і мистецтв**

Видання засновано і видається з 2001 року

Адреса замовника, видавця та редакції:
Україна, м. Київ, вул. Івана Мазепи, 21
корп., 7 ауд. 16

Головний редактор: Катерина Малишева

Дизайн та верстка : Марія Корж

Редакційна колегія : Катерина Лакей,
Наталія Масюк, Марія Корж, Роман
Ярош, Ольга Калита.

Для листів: malishevak@inbox.ru

Видання віддруковано в типографії
НАКККіМ
м. Київ, вул. Івана Мазепи, 21 корп. 11
т.: 280-02-57

Підписано до друку: 4.06.2010

Тираж 300 прим.

Думки авторів публікацій не завжди
співпадають з точкою зору редакції.

Ми працюємо для ВАС!